

λήνη των νεφρών... 'Αλλά ή βάρος πέτασε, και τὰ μάτια, δίχως να σπαράξουν, ξεκαλοουθούν να κοιτάνε, να κοιτάνε βυθισμένα στο νερό...

Κ' όταν τις είπε πιά να φύγουν από εκεί, γύρισε και τὸν κοιτάξε με τόση ἀπορία, με τόσο ἥσυχον και μυστικό παράπονο, ὥστε μετανοοσε πὸ πρόφερε τὸ λόγο.

— 'Αν θέλεις, μένωμε. Σοῦ τόπα μόνον ἐπειδὴ σὲ βλέπω κοιραμένη....

— Ἐίμαι κοιραμένη ἀνετά. 'Αλλά θάθελα νὰ μείνωμε λιγάκι.

'Η φωνή της είχε πάρει, τώρα, κάποιον τόνον ἀσυνήθιστο βαθύ.

'Ατ' τὴν ἀποεμνή ἐξείνη ἀμφοδιὰ, ποὺ ἀνεήθησαν νὰ τρώνε κάθε βράδι, μπορούσαν ν' ἔβλεπαν τὴν κίνηση τοῦ γόφου, χωρίς αὐτοὶ νὰ φαίνονται στους ἄλλους. Τὴν είχαν βρεῖ σὺν ἑνα εἶδος αὐτοῦ. Στὴν-τόσων ἐκεῖ λέρα πὸ ἐλευθερά, ν' ἔλεγαν τὰ δικὰ τους, χωρίς ἡ κίνηση νὰ τοὺς ἀνησυχεῖ.

Ἐξείνη, ὅμως, τὴ βραδιά, δὲν ἀνοίγαν τὸ στόμα.

'Ἦταν ν' οἱ δύο τους ἀποφορμαμένοι ἀπὸ μιὰ σφιχτὴ μορφήν ν' ἀποροδοιοῦσθαι.

Κ' ἔπειτα ἐξείνη σπρώθηκε με μᾶς, σὰ νὰ ζητούσε ξαγνίαν ἀπὸν ὄνειρο, ν' ἔδειξε πὸς θέλει νὰ γυρίσει σπίτι.

'Ανεόρθαν στους βράχους, πὸλὸ ἀργά, πιασμένοι ἀτ' τὸ χέρι, και πᾶσαν τὴν ἀσφάλτο μαζί.

Περήμενον ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσουν τ' αὐτοζίνητα. Καὶ πήραν ἥσυχον τὸ δρόμον τοῦ σπιτοῦ.

Κ' ἡ νύχτα πέτασε γλυκεία καὶ δίχως ὄνειρα— μιὰ νύχτα μαγική ν' ἐνλόγημένη, πὸν λέξ ν' οἱ ὄψεις δὲν πᾶσανε πᾶ στὴ γῆ, ἀλλὰ περᾶνε, πορνοῦσε ν' ἀσπύλαρες, σὺν ζάσανα δάχτυλα νοσφᾶ πὸν πᾶσαν ἄρα....

Κ' ὅταν ἤρθε τὸ πρωί, ξύπνησαν ν' οἱ δύο, μ' ἑνα κοινοῦνο κέφι.

Ἐξείνος είχε πρόφρασιμα ν' ἀνεβῆ στὴν 'Αθήνα. Εἶχε γίλια πᾶσανα νὰ κάνει, νὰ συνταξοῦσε ζάποιο δικηγόρο, νὰ ζευγαρώθῃαι ζάποιας πὸ δίδου. Ἐπῆσε, ὅς τὸ μεσημέρι, ἀτ' αὐτὰ νὰ βῆσανε σὲ τᾶξαι.

'Η μέρα ἦταν ἄνετα προεφραμένη.

'Ο ἥλιος ῥοῦτιζε τὰ γῆσιμα. 'Η θάλασσα φανόταν ἀπὸ τὸ παραθύρο, γυαλίη προῖνος ἀνίγχε, σὺν ἑν' ἀλλοῦ γαλάζιον και διάφανον, με τίς ἀνιμάφρες ὀριτίδες τὸν κηπίον, σφιγμένες ἀσπᾶ, ἰδο-κίαι, σὺν πινελίς πὸν πόλεις ξεχωρίζουν. Τὸ πρῶτον ἐντοξισμένο ἀνεράδι τὴν ζάπονε σὲ μαλακᾶς πινελίς, ὄλο φαίνεται νὰ νοσῆσει, σὺν μιὰ μεγάλην ἀλόγη σημάσια....

'Η ὄρα ἦταν περᾶσμένη, κ' αὐτὸς ἀζοῖμα χτενίζονταν στὸν καθρέφτι.

— Μὴ φεύγεις, τοῦ λέει ἄξαμα ἐξείνη.

Τὴν κοιτάζει μ' ἑνα ἰξονικό χαμόγελο, ν' ἔξακο-λοῦθῃαι ἀργά τὸ χτενισμά του.

Ἀφᾶρ τελειοσε, γύρισε και τὴς εἶπε :

— Γιατὶ τὸ λέξ αὐτό ;

Ἐξείνη δὲν τοῦ ἀποσώθησε ἀμῖσως. Τοῦδειξε μόνον με τὸ χέρι, μορφοῦ, ἑνα μεγάλο σύννεφο, σὺν λούπο-λοῦ, πὸν διᾶσανε λινοῦ στὸν οὐρανό. Ἐπειτα τὸ χέρι της ξενώπεσε.

— 'Η μέρα εἶνε τόσο γαλάζιη... Δὲ θάθελα νὰ μείνω μόνη σήμερα....

— Μὰ δὲ σοῦ τόπα ; Θὰ γυρίσω γρήγορα.

Ἐξείνη σόφρασε τὰ χεῖλι με παρᾶπονο.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ φύγεις, ξανόματε.

Τὴν ἀγκάλιασε τότε, τὴ φίλησε και τὴς ἀπάντησε :

— Ἀπὸ χτέι, εἶσα πὸλὸν ρομαντική. 'Ας κοιτάξοιμα και λίγο τίς δουλειές μας...

Δὲν ἔσαν τίποτ' ἄλλο.

Ἐξείνος είχε πᾶ ντοῦθαι, ν' ὄμως στεκόταν πόρα στὸ παραθύρο, σὰ νὰ κοιτάζοιαν, στὸ βάθος τὴς καρδιάς του, πὸς ἴσως νὰ μὴν ἔ-πορε προμαχτικά νὰ φραγε....

Εἶχε βγάλει τὸ μωρὸ του τὸ πιστόλι, και τὸξε βίαιη δίπλα, στὸ τελεῖτι.

Ἐπειτα πήρε στὸ γραφεῖο του, ξεκλειδοσε, βγάλε διάφορα χαρ-τιά, ν' ἔπειτα ξαναγύρισε στὴν γαμάρα.

Κοιτάζει τὰ χαρτιά του, ἑνα-ἑνα, γὰ νὰ διαλέξει τί ἔφαρε νὰ πάρει. Τὰ κοιτάζει με προσοχή, ἔβαλε μερικά στὴ μπάντα, πήρε δύο-τρεις γραβίλλοι, ν' ἄρχισε νὰ τοὺς ταξτοκοῖ, πὸλὸ ἀργά, με κινήσεις ἐλαφρὰ σὺλαρισμένες.

Ἐξείνη ἔραυξε τὰ μάτια στὸ πιστόλι.

Κ' ἐνὸ ἐκείνος ἦταν γυρισμένος, ἄπλωσε τὸ χέρι και τὸ πήρε.

Τὸ κοιτάζει ἀτ' ὄλες τίς μεριές, ἔκανε σὰ νᾶθελε νὰ οἶσει, σημαδεύοντας τὸ μεγάλο ὄστρον σύννεφο, ποὺ είχε μείνει στὸν ὄριζοντα, μετόφω, σὰ ζωοισμένην χορηγῆ βρονοῦ, τόσο λαμπροῦ, πὸν θάμπασι τὰ μάτια -- κ' ἔπειτα τὸ γύρισε πᾶστον, χαρφόνοντας τὴν κίνησιν του πρὸς ὄλα τὰ σημάσια, πότε στὰ πόδια μιᾶς γραβίλλας φασιωτής, πότε σ' ἑνα μωρὸ μεβῆλαροῦ, πότε σὲ μιὰ κορνίτσα κορμασμένη....

Τὸ γύρισε πρὸς ὄλες τίς μεριές, και πότε τὸφρανε πὸλὸν κοντὰ στὸ μᾶτι, πότε τὸ τέντονε στὴν ἀκρη τοῦ χερσιού, παίζοντας ἀμέριμα μαζί

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

'Ο λαὸς μας πιστεῖν ὅτι τὸ νὰ δείχνει κανεὶς με τὸ δάχτυλό του τὸ φεγγάρι εἶνε κακό. Γι' αὐτὸ ν' ἡ μαῖρες σφιγροβλέπουν τὰ παιδιά τους νὰ μὴ δακτυλοδεικτοῦν τὴ σελήνη, γιατί θὰ τοὺς κοπῆ ἢ θὰ τοὺς πέ-ση τὸ δάχτυλο.

Στὴν Κύπρον πάλι πιστεῖον πὸς ὅποιος δείχνει τὸ φεγγάρι θὰ σπάσει τὰ πᾶτα ν' ἄλλα ἀγγεῖα τοῦ σπιτοῦ του, χωρίς νὰ τὸ θέλῃ. 'Ομοῖες προλήψεις ἔχουν και οἱ Γερμανοί, οἱ ὅποιοι πιστεῖον ὅτι ὁ-ποιος δείχνει τὸ φεγγάρι ξεραίνεται τὸ δάχτυλό του, γιατί πληγώνει μ' αὐτὸ τὰ μάτια τὸν ἀγγέλιον.

Οἱ Κινεζοί, τέλος, θεωροῦν ἀμάχημα ὄχι μόνον τὸ νὰ δακτυλοδει-κτεῖ κανεὶς τὸ φεγγάρι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἥλιον και τ' ἀστέρια, τὰ ὅποια πιστεῖον ὅτι δαγκνᾶνον ζάποτε ἐκείνοισ πὸν τὰ δείχνον με τὸ δά-χτυλό... .

'Όσο γὰρ τίς ἐκλείψει τὴς σελήνης, ὅταν συνέβαινε ποτὲ κημῖα τέτοια στὰ παλιότερα χρόνια, οἱ Ἕλληνες, καθὼς και οἱ Τοῦρκοι, ἔβγαναν καὶ προβοδοῦσαν στους δρόμους γὰ νὰ δωροῦν τὰ εδα-μόνια, τὰ στολισμένα και τὰ ἐστῖνια πὸν φοβερίζαν τὸ φεγγάρι ν' ἔπιπταν μετᾶς του.

'Επίσης, τὸν παλιὸν καιρό, ἡ γυναίκες και τὸ παιδιά, σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ἔφραξαν στὴς ἐκκλησίες, ἔκαναν παρακλή-σεις και ζητούσαν διάφορα σιθερένια και γάλλια σφιχτᾶ, νομίζοντας ὅτι ἔτσι θὰ τρωμάζον τὰ δαιμόνια πὸν ἐνοχλοῦσαν τὴ σελήνη.

Στους ἔξονες λαοὺς πᾶραχει ἡ παράδοσις ὅτι οἱ Δρά-κων και ἡ Ἄμυξ, θῆλοντας νὰ κᾶνον κακό στὴ σελή-νη, τρώνε τίς ἀχτίδες της ν' ἔτσι θημπίονον τὸ φῶς της.

Νὰ τόμα ν' ἑνας ἔξορασμοῦ τοῦ φεγγαροῦ, παρ-μένους ἀπὸ ἑνα ἰατροκοσμογικό βιβλίον τοῦ προπαρῆ-θόντος αἰῶνος. 'Ο ἔξορασμος αὐτὸς ἐχρησιμοποῖετο ὀ-λο τοὺς μαγους και τίς μάγισσες, ὅταν ἤθελαν νὰ κα-τεβᾶσαν τὸ φεγγάρι στὴ γῆ :

“Ὀρκίζω σε, σελήνη, ὄρατα τε και τοῦ οὐρανοῦ πορφύρα και τὴς γῆς παραμυθία... Διαδαζομένον πνευματὸν δέσπονα, ὀρκίζω σε εἰς τὸν Θεόν τὸν ζῶντα ὅπου σὲ ἐκτίσεν ἰνα μὴ με παρακοῦσης”. Ὀρ-κίζω σε και εἰς τὰς λαυροῖς σου ἀκίνας και εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ με ὑπακοῦσης. Ὀρκί-ζω σε εἰς τὰ Χερουβὶμ και τὰ Σεραφίμ και εἰς τὰ ὄνοματα ταῦτα: Γαλαξίων, Ἐξενοή, Ἀγαλή, Ἀ-δαμοῦ, Θελαφοῦ, Ἐφροῦ, Ζωογοβοῦ, Ὀνιτζε, Παροῦ, Ἰσατά, Ἐχᾶν, Σαζαῶθ, Γωμεδοῦ, Μα-σεράτ. Σὲ ὀρκίζω νὰ ὑποκλίνης τὴν χάριν σου και τὸ ὅτι μέλλω νὰ ποιῶσι νὰ γένη βέβαιον και ἀληθινόν. Ἀμήν... .

ΕΛΛΗΝΣΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

“Όταν ἐσκόρπισε ὁ Θεὸς με τ' ἄπλωσά του χεῖρια στὸ ξαμειρένον οὐρανό τὸν διαμαντένια ἀστέρια, εἶδε τὴ γῆ πὸν ἤλεψε, και γὰ νὰ μὴ ἤλεθῆ ἄνθη ν' ἀτ' ἄστρα πὸ ὄμοφω στους κάμπους της φτενεῖ. Κι' ὅταν ἀγγέλοισ ἔπιπασε τὸν οὐρανό, και πάλι εἶδε τὴ γῆ πὸν ἤλεψε τ' ἀγγεγικά τους κάλλι. Κι' εἶπε ὁ Θεός : — «Ὅλο ζωῆ ν' ὄλο ὄμοφω και χάρι τὸ ὄστερνο μου χάρισμα ἢ γῆ θὲ νὰ τὸ πάρη. Ἐτὸ ἢ γυναίκα βρῆθησε σὲ μιὰ στιγμῆ πλασμένη ἀτ' τοὺς ἀγγέλοισ πὸ ὄμοφω και πὸ χαριτομένη.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

του. Κ' ἔπειτα, παίζοντας, τὸ κάρφωσε στὸ στήθος. — Καὶ νὰ φανταστῆ κανεὶς, πὸς ἔδω μέσα κοῦβεται ὁ θάνατος ! ψυθῖοσε.

Τὸ εἶπε τόσο μελαγχολικά, πὸν ἐκείνος, παρᾶξενεμένος, γύρισε τὸ κεφάλι και τὴν εἶδε.

— Μὴ ! τὴς φώναξε με τρελλῆ φωνῆ.

Ἄλλὰ δὲν πρόφρασε ν' ἀποθεοῖσε τίποτ' ἄλλο. Ξαμειρομένη ἀτ' τὸν ἦχον τὴς φωνῆς του, καθὼς κρατοῦσε τὸ πιστόλι με τὸ χέρι, χωρίς νὰ τὸ θέλει, πᾶσανε τὸ δάχτυλο.

Κι' ὥσπου ἐκείνος νὰ κημῖξει, νὰ προλάβει— μέσ' στὸ γαλάζιον καὶ χαρομένο πρῶι, και μεσ' στὸν ἥλιον, πὸν πλημύριζε τὴν γαμάρα— τὸ νεκρὸ βῆλο, ζωντανενοτας με μᾶς, ἢ ἑναν κρῶτο κοῦφῆ και ξεροῦ, τὴς είχε περᾶσμένη τὴν καρδιά... .

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΗΘΙΩΤΗΣ

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε και τὴς ἀπάντησε...

